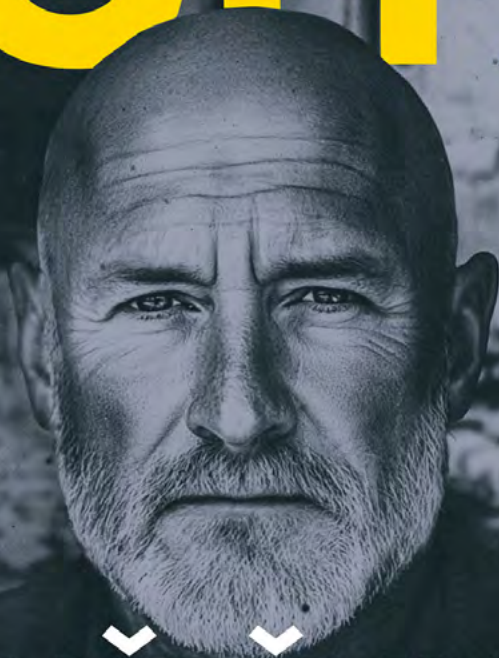

Série Ve výslužbě

MARTIN GOFFA

NÁVŠTĚVNÍK Z MINULOSTI

mladá fronta

Ve výslužbě Návštěvník z minulosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Goffa

Ve výslužbě - Návštěvník z minulosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**MARTIN
GOFFA**

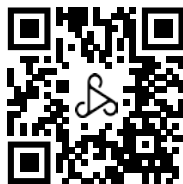
**NÁVŠTĚVNÍK
Z MINULOSTI**

mladá fronta

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Martin Goffa, 2025
Cover design © Lukáš Vodrážka, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-204-6523-8
ISBN e-knihy 978-80-204-6539-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-204-6540-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-204-6528-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PROLOG

Tma byla tak hutná, že světla z vesnice do těch míst ani nedosáhla. Měsíc visel za jedním z obřích mraků a hvězdy bylo vidět jen sporadicky, takže když se čekající muž podíval na hodinky, musel si zápěstí přiblížit skoro až k obličejí.

Za pět minut jedna, už jen chvíle do setkání. A pak? Pak se konečně všechno změní. Úplně všechno, celý jeho život.

Vlastně se změnil už před hodinou, když vzal do ruky páčidlo. Anebo dokonce ještě dřív, před několika měsíci v jedné kanceláři, kde před něj položili propisku a dokument k podpisu. Bylo zvláštní, že právě ta propiska se mu vryla do paměti ze všeho nejvíc. Ta jediná přitom neměla žádnou váhu, nic neznamenalala, nebyla důležitá. Šlo jen o prostředek, kterým vyjádří svůj souhlas. Důležitý byl text na hrubém papíře, důležité byly pěsti mužů za jeho zády, důležitá byla krev na jeho tváři. Všechno tohle ale zastínila obyčejná propiska. Nejdřív na ni pár desítek vteřin jen koukal, pak ji přibližně stejnou dobu držel v prstech.

Nikdy na ni nezapomene. Byla z červeného plastu, měla kovový klips na uchycení v náprsní kapse a psala pomněnkově

modrým inkoustem. Ta propiska byla symbolem všeho špatného, co kolem sebe cítil. Nemohla za to, šlo o prachobyčejný kousek plastu s náplní, jenže on v ní najednou viděl svého úhlavního nepřítele. Přesto, anebo možná právě proto ji musel použít. I s rozbitým obličejem a hučením v uších si uvědomoval, jak je to paradoxní. Aby svého nepřítele porazil, musí ho nejdříve vzít na milost. Musí s tou propiskou spolupracovat, odsouhlasit jejím prostřednictvím něco, s čím nikdy souhlasit nemohl. Jenže nebylo zbylí. Až pak měla přijít na řadu druhá část plánu, která tu první postaví na hlavu. Za pár týdnů nebo měsíců. A potom už bude všechno jinak.

Podepsal. Získal tak čas a ten využil bezezbytku. Pomalými a nenápadnými krůčky se dostal až k dnešní noci, kdy stál s velkým páčidlem u kovové skříně a před rozhodující chvílí se několikrát zhluboka nadechl. To bylo asi před hodinou, teď už čekal na domluveném místě a vyhlížel nový život.

Život bez červených plastových propisek.

Znovu se podíval na hodinky. Šlo o bezděčné gesto, ve skutečnosti nepochyboval o tom, že se dočká. Jen ještě chvíli.

Mrak na obloze odplul kousek stranou a odhalil srpek měsíce. Jeho bledé světlo se unaveně sneslo dolů a usadilo se na špinavé zdi staré budovy. Muž seděl na krátkých schodech ve výklenku u dveří, hlavu si opíral o zeď a pohled upíral do tmy. Vedle sebe měl ruksak s věcmi a v něm všechno, co bude do začátku nového života potřebovat.

Bylo mu pětadvacet. Měl blond vlasy a na levé tváři hnědé znamínko. Nos plný pih odjakživa strkal do věcí, po kterých mu nic nebylo. Hodně četl a vypytał se, což ho nakonec přivedlo až do kanceláře s červenou plastovou propiskou. Musel se změnit, aspoň naoko. Když chcete uniknout nepříteli, mimikry jsou jedním z nutných prostředků boje. Všichni, kteří ho doteď uznávali a respektovali, ho později budou soudit. Jen zlomek

z nich pochopí, že mu nic jiného nezbylo. A ta většina? V duchu pokrčil rameny. Vždycky je to něco za něco.

Znovu se zadíval do tmy. Konečně uviděl přicházet shrbenou postavu, tmavou siluetu ve tmavé noci. Blížila se po udusané cestě lemované mohutnými keři. Muž vstal a opustil výklenek, aby si ho ten druhý všiml. Nebylo třeba dát o sobě vědět ještě jinak, jeho nadmíru vysoká postava ho identifikovala víc než jasně.

„Tak co?“ zeptal se okamžitě příchozí, z hlavy si sundal bekovku a otřel si pot z čela. Mluvil šepem, ačkoli kolem nebyl nikdo, kdo by je mohl slyšet.

„Mám to!“ řekl blondák a kývl k ruksaku.

„Skvělý! A jak to šlo? Udělals všechno přesně tak, jak jsem ti řekl?“

„Jo. Plot jsem přelezl ze strany od lesa. Do baráku jsem se dostal tvýma klíčkama, tam jsem pak vypáčil nejdřív předsedovy dveře a potom kasu. Hlídač byl celou dobu v boudě u závory, ani nevytáhl čenich. Nejspíš chrápal, nevzbudilo by ho ani hřmění.“

„Hlavní dveře jsi cestou zpátky zase zavřel?“

„Zavřel, ale nezamkl, přesně jak jsi chtěl. Víš jistě, že si toho nikdo nevšimne?“

„Nevšimne,“ odvětil ten s bekovkou. „Hlídač se vždycky motá akorát kolem, dovnitř nemá důvod chodit. No a lidi z provozu už vůbec ne. Na všechno se přijde až v pondělí ráno, a to už budeme za horama.“

Dva muži stáli uprostřed noci u polorozpadlého stavení kousek od lesa. K nejbližším domům vesnice to bylo kilometr daleko.

„Co auto?“ zeptal se muž s ruksakem.

„Mám ho ještě u baráku. Kdybych jel teď uprostřed noci sem a nějaká bába náhodou koukala z okna, tak jsme nahaný. Potřebujeme náskok.“

„Máš recht. No a co Praha, tam je všechno domluvený, jak jsi slíbil?“

„Hmm,“ přitakal muž a znovu si utřel pot z čela. Rychlá chůze z vesnice na samotu ho zmohla, přece jen už nebyl žádný mladík. Před pár měsíci oslavil čtyřicátku, věk s sebou přinesl kila navíc a k tomu se občas přidaly ještě problémy po dávném úrazu. A teď samozřejmě i nervozita. Jestli všechno neklapne do posledního detailu, může se těšit na zamřížovanou celu.

„Jaký ,hmm‘? Tak je to všechno domluvený? Co?“

„Jasně že jo! Jeden chlap na nás čeká a vymění nám prachy, druhý nás pak odveze. Žádný strach!“ Muž s bekovkou to možná řekl podrážděněji, než zamýšlel. „Máš ty moje klíče? Nenechals je tam někde ve dveřích?“

„Nejsem idiot,“ ušklíbl se blondák a sáhl do kapsy. Podal mu kroužek s dvěma klíči od budovy, kde před hodinou vypáčil trezor s penězi. „Ale není to jedno? Stejně potom každému dojde, žeš v tom měl prsty. Jenže to nám už bude fuk.“

„Jen jsem chtěl mít jistotu, žeš je tam nenechal nebo neztratil. Že se tam třeba neválí někde na cestě a nenajde je hlídač. Asi ti je jasné, že by všechno bylo v prdeli.“

„No jo,“ zamumlal první z mužů. Samozřejmě, že má jeho parták pravdu. Kdyby přišli o náskok, jsou v háji.

„Co pajcr? Ani ten jsi tam doufám nenechal?“

„Mám ho tady u peněz,“ natáhl se blondák, zvedl ze země ruksak a otevřel ho. Byl plný svazků bankovek z trezoru a spolu s nimi bylo uvnitř i půlmetrové páčidlo.

Chlap v bekovce přejel obsah zavazadla pohledem a pousmál se. Pak sáhl dovnitř a náradí vyndal.

„Tohle s sebou asi nepotáhneme, ne?“ zasmál se.

„To asi ne,“ přitakal jeho společník, ruksak s penězi zašněroval a zavřel na kožený popruh. „Tak můžeme?“

„Můžeme,“ přikývl muž v bekovce a pro jistotu se rozhlédl po okolí. Měsíc už zase téměř zmizel za mraky a zbytky jeho bledého světla se odrazily na kusu železa v jeho dlani.

Nikde nikdo. Nikoho neviděli a nikdo neviděl je.

Červnová noc měla před sebou svou druhou polovinu, ráno přijde sobota a pak už nic nebude jako dřív. Ani pro jednoho z nich.

1.

Všichni muži už byli ze střechy dole, jen Arno ještě obhlížel jejich práci. Nové trámy vypadaly už na první pohled bytelně, jistě vydrží aspoň padesát let jako ty původní. Latě tvořily úsečky, jako když mrskne bičem, a červencové slunce je promítalo na podlahu půdy.

Všechno dřevo bylo ukotveno, založeno, zaklíněno a přibito. Spolu s posledním hřebíkem se zezdola ozval ženský hlas, který svolával pracanty k obědu. Arno plánoval vynést stůl a židle na zahradu, jenže ta byla zaházená pozůstatky staré střechy. Navíc si uvědomil, že chlapi si za celý den užijí sluníčka až dost. Nejspíš budou vděční za chvíli ve stínu a jídlo si sní radši v kuchyni.

Když teď slezl po žebříku poslední z nich, promnul si Arno tvář a podrbal se ve vousech. Zdálo se mu, že s jednou z latí něco je – nejspíš z ní vypadl suk a zůstala po něm velká díra, což by mohlo oslabit její nosnost. Anebo ne? Potřeboval by se podívat zblízka, jenže ta lať byla až v pülce střechy, tudíž by musel šplhat nahoru. Teď tam koukal a přemýšlel, jestli si na to má troufnout.

Je ti jedenašedesát, vole, napomenul sám sebe a nechal ten problém na chlapech, kteří v tom jsou mistři a je jim aspoň o generaci méně.

„Mám ti poslat holuba s žádostí?“ ozval se ze dvora tentýž hlas jako předtím. Arno se musel pousmát, protože Marta se čím dál víc projevovala jako generálka. Na druhou stranu jí byl vděčný, že se přijela postarat o jídlo a pití. Kompletní výměna střechy není jen o tahání trámů a tašek, ale taky o spokojených žaludcích.

„Už jdu, jen ještě na něco koukám!“

S novou střechou byli teprve v polovině. Krovky a latě držely, teď na ně bylo třeba naskládat tašky. Ty ještě ležely dole na paletách, museli je postupně vyvézt nahoru vrátkem a tam je pak pomocí několika párů dlaní ukládat na místo určení. Starou střechu zlikvidovali už zkraje týdne, teď byla sobota. Počasí zatím drželo, druhá polovina července byla dlouhodobě obdobím s nejméně srážkami, a tenhle rok to naštěstí nemělo být jinak.

Arno se z výšky rozhlédl po okolí. Zpátky ve Lhotě byl už rok, ale stále měl co objevovat. Těch pětatřicet let, která strávil jinde, mu zákonitě muselo chybět. Ovšem snažil se je dohnat, co to šlo. Zvlášť v posledních měsících, kdy už na to nebyl sám. V dubnu si od hajného z Kamenice přivezl štěně a s ním byly procházky kolem vesnice přece jen veselejší. Někdy s nimi chodila i Marta, většinou o víkendu, když přijela z Hradce. Arno se tím směrem jaksi automaticky podíval, ovšem až tak daleko dohlédnout nemohl. Už proto, že mezi Lhotou a krajským městem se krajina vlnila a překážela mu ve výhledu.

Hradec byl na jihu, ze severu na Lhotu shlížely Šance, kopce kdysi dávno protkané štolami, kde se těžil kaolín. Když se Arno obrátil k východu, dohlédl na hradbu stromů, za nimiž se schoval rybník s kapry, vážkami, komáry a sinicemi. Tam se psem chodili nejčastěji. Stačilo dojít na konec ulice a poté pokračovat

dál cestou v polích. Někdy se naopak vydali opačným směrem, prošli návsí a šlapali tak dlouho, než se dostali k bývalému zemědělskému družstvu se třemi starými sily. Stranou pak stálo několik chat a chalup lufťáků, kteří na víkend přijížděli z Hradce nebo z ještě vzdálenějších měst.

„To jsem si mohla myslet!“

Arno se s leknutím otočil a za zády měl Martu. Vylezla po žebříku a našla ho přesně, jak čekala. Zahleděného kamsi do dálky.

Omluvně se pousmál. „Promiň, už jdu. Guláš? Mňam.“

Jen zakroutila hlavou a plácla ho po rameni. Nakonec ale i ona zůstala jen tak stát a koukala po okolí. Oba současně se zadívali k severu a hned nato na sebe. Tam nahoře to všechno začalo – a tam to taky mohlo neslavně skončit. Jedna místní školačka zůstala zasypaná v šachtě starého dolu, a když se ji Arno pokusil dostat ven, spláchlo ho to taky. Nakonec je zachránila právě Marta, která zburcovala místní chlapy.

Deset měsíců stará záležitost, ovšem jako by se to stalo v minulém životě. Tehdy byli jen kolegové, vlastně ani to ne. Zatímco ona pořád ještě sloužila u sboru a pátrala po pohřešovaných lidech, Arno už svou kancelář opustil. Celoživotní vyšetřování krádeží, loupeží a nakonec i vražd ho vyštavilo tak, že si málem zničil zdraví. Doktoři mu naordinovali nejdřív léky a poté operační zákrok, on sám k tomu přidal výpověď a stěhování na vesnici. Dům po rodičích, u jehož stavby se jako desetiletý kluk motal, na tom ovšem po půl století nebyl o nic líp než on sám. Opravou střechy to všechno jen začínalo.

„Pojď na ten oběd,“ řekla Marta. Přikývl a objal ji. Stál jí za zády, prostě ji jen vzal kolem pasu a ona ho popaměti plácla po stehně. Byl rád, že přijela. Předchozí dny se museli obejít bez její pomoci, protože Marta si kvůli návalu práce ani nemohla vzít dovolenou. Arno chlapům ohříval polotovary, na což si nestěžovali, ale domácí guláš, to je jiná.

Slezli po žebříku, ze dvora se dostali do chodby a zamířili do kuchyně. Tři muži už se u stolu cpali jídlem a vypadalo to, že soutěží, kdo ho sní víc. Jeden z nich byl místní, dva z nedaleké Kamenice. A i když měl Arno zpočátku strach, jestli v tak omezeném počtu střechu zvládnou, jen se zasmáli. Ukázalo se, že sehraná parta je důležitější než kvantum nezkušených pomocníků. Obdobných zakázek měli za sebou nejspíš desítky, pracovat spolu mohli skoro poslepu.

Arno si opláchl ruce ve dřezu a Marta mu zatím naložila na talíř.

„Tak co nahoře,“ zeptal se ho jeden z chlapů, „dobrý?“

„Jo,“ přikývl, „vypadá to super bytelný.“

„Ta střecha tě přežije, neměj strach.“

„Mě? Mě přežijou i jogurty támhle v lednici,“ ušklíbl se vousáč.

„Tak přežije tady mladou paní,“ opravil se muž a všichni včetně *mladé paní* se zasmáli. Martě bylo šestačtyřicet, i když by jí tolik nikdo nehádal. Měla sportovní postavu, tmavé vlasy stažené do culíku a ve tváři víc energie než někteří lidi o generaci mladší. Když stála vedle Arna, vypadala spíš jako jeho dcera.

„Někdo ještě pivo?“ zeptala se.

Přikývli. Pili zatím jenom nealkoholické, ze střechy je vždyc-
ky kam spadnout. Teprve až skončí, zajdou si na točené. Po horkém dni to jen zasyčí.

„Mimochodem, Arno...“

„Jo?“

„To malování budeš chtít domluvit, nebo to zvládneš sám? Švagr vzkazuje, že by mohl až po prázdninách.“

Starou střechou zatékalo a stropy ve všech místnostech byly plné map. Teď už bude s vodou klid, takže uvnitř se může začít s odstraňováním škod.

„Vyříd' mu, že děkuju, ale nějak to zmáknú svépomocí. Ne-
potřebuju tady barvy ani ozdobný válečky, všechno vezmu bílou a hotovo.“

„Tak jo.“

Vousáč už na opravách domu něco málo udělal. Nechal vyměnit staré vodovodní trubky a samozřejmě odpad. Kuchyň tak byla připravená na vymalování. Ovšem s koupelnou to bude horší, tu čeká rekonstrukce od špuntu ve vaně až po obkladačky. Možná na podzim, nejspíš ale až příští rok. Až našetří. Střecha se sice tváří jako střecha, jenže ve skutečnosti je to černá díra na peníze.

2.

Arno si právě nabíral z talíře další sousto, když si za oknem všiml auta, které se odněkud přiřítilo. Zastavilo téměř na místě, jeho řidič vyskočil zpoza volantů a mířil ke dveřím domu bez střechy. Téměř ve vteřině se ozval nejdřív zvonek a pak zabušení.

Andy se rozštěkal. Protože se všude válely zbytky staré střechy, latě s hřebíky, trámy a nářadí, byl zavřený v pokoji.

„To je Pítrs,“ řekl jeden z chlapů při pohledu na auto před domem. „Přilít, jako by ho něco píchlo do prdele...“

Marta mezitím vyšla na chodbu, ale po chvíli se vrátila a koukla na Arna.

„Prý něco důvěrnýho,“ řekla a začala oplachovat nádobí.

„Důvěrnýho? Tady ve Lhotě?“

Vousáč dožvýkal, zvedl se od stolu a dlaní si utřel ústa. U dveří našel stát muže, který si nervózně drbal jednu ruku druhou a k tomu tékal pohledem ze strany na stranu.

„Čau Péto, co honíš?“ oslovil ho.

„Těbůh Arno, měl bys chvíli?“

„No jasně. Co se děje?“

Muž zatřásl hlavou. „Nemyslím chvilku tady, ale jestli mů-
žeš se mnou.“

„S tebou? A kam? Jestli sis nevšiml, mám rozebranou střechu.“

„Bude to fakt jen chvilka! Prosím tě! Pojd' se na něco kouk-
nout ke mně nahoru na stavbu.“

Arno rozhodil rukama, pak bezmocně ukázal před dům na
palety s taškami, ale nakonec jen vzdychl a rezignoval.

„Doufám, že to bude rychlý,“ zamumlal. „Počkej chvíli.“

Vrátil se do kuchyně a tam oznámil, že na chvíli odjede.

„Potřebujeme tě u vrátku,“ upozornil ho jeden z chlapů. Ně-
kdo musel dole nakládat materiál a ten pak posílat nahoru.

„Pítrš mi slíbil, že to nebude nadlouho.“

Vestoje do sebe naházal zbytek jídla z talíře, ten poté odnesl
ke dřezu a dal Martě pusu na tvář.

„Hned jsem zpátky.“

Pak vyšel na chodbu a spolu s čekajícím hostem se vydali
k jeho červené Fabii. Arno si předtím ani nevšiml, že jí celou
dobu běží motor. Rázem mu došlo, že tenhle výlet nejspíš ne-
bude jen tak.

Na podlaze vozu byla hlína a všude se válelo různé nářadí
a pracovní oblečení. Arno s partou pokrývačů nebyli jediní, kdo
měl o víkendu plné ruce práce.

„Vidím, že máš taky co dělat,“ ucedil zjevný fakt, nejspíš jen
proto, aby vyplnil ticho.

„No jo,“ zamumlal muž za volantem. Bylo mu něco pod
padesát, měl výrazný nos, pod ním knírek a na očích brýle
s obroučkou vyspravenou drátem. Pracoval jako autobusák,
ale v každé volné chvíli budoval dům pro dceru. Ta zatím stu-
dovala v Rakousku, ovšem už brzy se chtěla vrátit domů. Re-
spektive do Hradce, protože co v díře, jako je Lhota? S tím se
ale její otec nechtěl smířit a napadlo ho, že vlastní domek by ji
mohl přesvědčit, ať rodnou vesnici vezme na milost.

Tohle všechno Arno samozřejmě netušil, dozvídal se to cestou na stavbu. V duchu se přitom shovívavě usmíval. Kdysi dávno to měl podobně, nemohl se dočkat, až ze Lhoty vypadne. Až se odstěhuje někam, kde si lidi nekoukají do talíře. Někam, kde je víc než jeden obchod a jedna hospoda, kde hraje kino a člověk si může zajít na koncert nebo do vinárny. Nakonec se oženil, zabydledl se v Hradci a nastoupil k policii. Služební odznak mu ovšem vydržel nepoměrně déle než manželství, to skončilo sotva po pár letech. V Hradci přesto zůstal a nikdy ho ani nenapadlo, že by se z něj vrátil tam, odkud kdysi utekl. Nakonec to ale přece udělal, což dává šanci i Pítrsovi.

„Mladá na to časem přijde,“ řekl mu. „Jako já.“

„V šedesáti? No skvělý,“ ucedil muž za volantem. I tak měl Arno pocit, že dceřiny životní plány nejsou tím, co pana domáciho zrovna teď pálí ze všeho nejvíc.

„Stavíme až nad chalupama, jak byl dřív Domeček.“

Domeček se říkalo přízemní budově, která stávala u lesa snad odjakživa. Kdysi dávno ji tam nechali zbudovat zámečtí páni z Kamenice, kterým patřily lesy a pole v celém okolí. Domeček fungoval jako sklad všeho možného, později za první republiky zůstal prázdný, až se začal rozpadat. Po únorovém převratu ho zabralo zemědělské družstvo, ale k ničemu ho nepoužívalo a budova dál chátrala. Po dalším převratu, tentokrát sametovém, už na místě stály jen ruiny. Později pozemek i se zbytkem Domečku získal Petr Němec, přáteli zvaný Pítr, který se pustil do stavby rodinného domku pro dceru. Posud historie.

Červená Fabie projela kolem posledních domů vesnice a dostala se na místo, kde se cesta rozpojovala. Vlevo se dalo pokračovat k bývalému družstvu, které ale už svému někdejšímu účelu dávno nesloužilo. Pozemky se po revoluci vrátily původním majitelům, krávy byly dávno pryč, prasata a drůbež taky. Hospodářské budovy začali užívat drobní podnikatelé, v jedné

někdo vyráběl brikety, v další byla autoopravna, v jiné pěstovali žampiony. Zůstala jediná ohrada a v ní pár ovcí.

Auto se na rozcestí ovšem dalo vpravo, k několika stavením jen pár set metrů daleko. Šlo o malou osadu, sotva pět chalup, kam jezdili luftáci. Místo, kde stával Domeček, bylo ještě kus za nimi. Arna napadlo, co asi tak Pítrs od dcery čeká. Nechtěla se vrátit do Lhoty, že tam chcípl pes, a on jí staví dům prakticky na samotě.

„Mám už obvodový zdi,“ řekl muž za volantem, zatímco se ke stavbě blížili. „Do zimy to chci dát pod střechu.“

„Hmm,“ ozval se Arno, protože netušil, jak jinak reagovat.

„Nikdo sem ale nepovede kanalizaci, takže je potřeba udělat septik.“

„Aha.“

Fabie zastavila před stavbou a oba muži vystoupili.

„Začal jsem ho kopat,“ pokračoval muž a brýle s obroučkou vyspravenou drátem si za chůze sundal a začal čistit špinavým tričkem. „Támhle to je.“

„Vidím,“ přitakal vousáč a dlaní si utřel pot na hlavě. Červencové slunce v kombinaci s autem bez klimatizace bylo něco jako peklo.

Blížili se k hromadě hlíny vedle vykopané jámy.

„Potřebuju s něčím poradit, Arno.“

„Se septikem? To asi nebudu ten pravý, Pétó.“

Zastavili se a muž pokývl k díře.

„Věděl bys, co s tím?“

Arno pohlédl přes okraj čerstvé jámy a téměř vzápětí mu ztuhly rysy v obličeji.

„Proboha, vždyť to je...“ Nedopověděl, ale to ani nebylo třeba. Oba dobře věděli, na co se dívají.

„Jo,“ přitakal Pítrs. „Proto jsem chtěl tebe, abys mi poradil. Takže co myslíš... Mám volat policajty, nebo to prostě zahrnout a dělat, že nic?“

Vousáč neodpovídal, jen dál civěl dolů do jámy. Pak ale zavřel oči a dlaní si promnul unavenou tvář.

„Já myslím, Pétó, že mrtvola policajty zajímat bude. Takže jo, radši jim zavoláme.“

Muž se otráveně ušklíbl a pak si pro sebe zamumlal něco o komplikacích, který *zrovna teď fakt potřeboval, do prdele!*

Arno zatím vytáhl z kapsy telefon a obsah jámy vyfotil. V seznamu kontaktů našel číslo na detektiva, se kterým ho pojilo daleko víc než jen pět společných let u mordparty, a obrázek mu poslal. Říká se přece, že jedna fotka je za tisíc slov.

Zpáteční telefonát přišel prakticky obratem.

3.

Filipu Vondrovi bylo čtyřicet let a kousek. Měl krátké hnědé vlasy, na tváři strniště, široká ramena a téměř neznatelný pivní mozol pod košilí. Když nastoupil na oddělení vražd, dostal ho na povel nejzkušenější z party, vousáč s holou hlavou, kterému všichni říkali Arno. Roky pak ti dva seděli ve společné kanceláři, až dokud se ten starší asi před rokem nerozhodl, že je zralý na penzi.

„Nerad jsem ti zkazil sobotu, Fílo,“ řekl mu teď Arno. Stáli spolu nad základy jámy, do které budou někdy v budoucnu proudit splašky.

„Jak jsi věděl, že mám službu zrovna já, dědku?“

„Nevěděl. Jen jsem si tipl, že tě to bude zajímat.“

Vondra se ušklíbl. „Koukáš na televizi? *Vraždy v Midsomeru*, říká ti to něco?“

„Jen podle názvu. Proč?“

„Je to seriál z jedny anglický prdele, kde nežije skoro ani noha. Akorát už tam postupně zabili asi pět set lidí. Začínám vidět styčný body.“

Arno se zasmál, byt' chápal, co má jeho bývalý parták na mysli. Před třemi měsíci hradecká mordparta úřadovala jen pár set metrů

od místa, kde spolu právě stáli. Vražda jednoho místního podnikavce tehdy vyvolala v celé Lhotě pozdvižení a v centru dění se jakožto bývalý detektiv ocitl právě Arno. Vyšetřování dopadlo na jedničku, lidi se postupně uklidnili a všichni si oddechli, že tenhle nepříjemný a naprosto výjimečný excés je za nimi. Jenže sotva se život vrátil do starých kolejí, dorazila auta s majákem znovu. Tentokrát sice přijela bez houkání, ovšem cestou k rozestavěnému domku musela projet polovinou vesnice – a především kolem obchodu na návsí. Větší avízo lidi dostat nemohli.

„Tentokrát to snad nebude tak horký,“ zamumlal Arno v nárazce na ostatky v jámě. Kostra byla poměrně zachovalá, čehož si všiml hned na první pohled. Měkké tkáně už ale zcela zmizely, příroda se o ně postarala, jak to umí jen ona.

Vondra přikývl. „Jako dva hlavní podezřelý zatím vidím Žižku nebo Hitlera, ale mohl to být i kdokoli mezi nima. Tak jako tak to není pro nás.“

„Dovolím si nesouhlasit, milý Watsone,“ řekl vousáč. „Nerozložené kousky oblečení ukazují na syntetiku. Zbyl i kus řemene a boty, doba rozkladu kůže je zhruba padesát let, takže dotyčného nebo dotyčnou sem někdo pohřbil až po válce. Svý dva hlavní podezřelý můžeš pustit z hlavy.“

„Nemáš někde nějakou práci, dědku?“ zavrčel Vondra. „Vidím tě minutu a už mi ty tvoje chytrý řeči lezou krkem.“

Arno se rozchechtal. Špičkování s kolegy bylo jednou z mála věcí, které v penzi postrádal.

„Bohužel práci fakt mám, Filo. Nebo možná bohudík. Děláám novou střechu na baráku a jsem tam potřebnější než tady. Už jsem volal Martě, ať pro mě přijede. Přivezl mě sem sice pan domácí, ale ten rozhodně nevypadá, že vás tady chce nechat samotný.“

Oba pohledem našli muže s knírkem a brýlemi. Stál neda-leko a nešťastně koukal na partu lidí, kteří se mu roztahovali na pozemku.

„Děláš novou střechu, jo?“ navázal Vondra, kde vousáč skončil. „To vypadá, že si s Amazonkou budujete hnízdečko.“

„Spíš se starám, aby se to starý hnízdo nezřítilo. A Martu si radši ani neber do huby, ať to celý nějak nezakříkneš. Znáš se.“

Zatímco si vyměňovali přátelsky urážlivé fráze, pozorovali při práci techniky v bílých kombinézách. Ti pořizovali snímky i video. Nejen ostatků v jámě, ale taky místa nálezů a okolí.

Když předtím s Pítrsem čekali na příjezd policejního *koman-da*, nechal si Arno převyprávět, jak vlastně k celé věci došlo.

„Člověk většinou vykope dvě tři kosti, Péto,“ podotkl, „ale tohle je celý člověk v jednom kuse. Jak se ti to povedlo?“

Muž se podrbal ve vlasech a odplivl si pod nohy. Seděli na přepravkách od piva, schovaní ve stínu před rozpáleným sluncem.

„Narazil jsem na dřevo,“ vysvětlil. „Bylo to nějaký starý prkno, možná kus dveří nebo něco takovýho. Když jsem ho pak nadzvedl, tak pod ním bylo... tamto.“

Tamto. Lidské ostatky, téměř neporušená kostra se zbytky oblečení.

„Nejspíš ses pěkně lekl, co?“

„To je slabý slovo,“ odfrkl muž. „Já myslel, že mě jebne. Ještěže ta mrtvola nebyla čerstvá, to bych se asi složil k ní. Pak mi došlo, že když jsou to jen kosti, můžou být bůhvíjak starý. Třeba ještě z doby, kdy tady stavěli Domeček. Někáký panský sluha, nádeník, bůhvídko... A že se nic nestane, když to nechám být. Jenže pak...“

Pokřčil rameny. Pak se prostě rozhodl, že si na přemýšlení radši někoho najde. Ten někdo teď seděl vedle něj a rozhlížel se kolem.

„Nemáš něco k pití, člověče? Odvezl jsi mě od oběda, ani jsem ho nestihl ničím zalít.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Návštěvník z minulosti .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.